

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX, NR.1(213)/2015

BULETIN DE INFORMAȚII

IAN 2015

In dialog despre Sfânta Împărtășanie

Întâlnire între arhimandritul Simeon de la Maldon și părintele Teofil de la Sâmbăta de Sus (1 dec. 2009)

Arhimandritul Simeon: Cum este privită Sfânta Împărtășanie în România? În Europa Occidentală tendința este să ne împărtășim des.

Părintele Teofil: În România, Biserica ortodoxă a păstrat tradiția care recomandă împărtășania mai ales în timpul Postului Mare și de Paște. Alți credincioși se împărtășesc și în celelalte posturi. Altădată, pentru a primi Împărtășania, credincioșii trebuiau întotdeauna să se spovedească. Acum există alte tendințe, ca aceea, de exemplu, de a te împărtăși și în alte momente ale anului, în afara perioadei de post.

Părerile sunt împărțite în ceea ce privește acest lucru. Acum sunt însă credincioși care vor să se împărtășească la fiecare Liturghie, adică în toate duminicile și zilele de sărbătoare. Biserica nu dă rețete precise legate de acest lucru; aceasta ține mult de concepția preotului, a duhovnicului.

În anumite regiuni ale țării noastre, tradiția este strict respectată, de exemplu în Moldova, unde se spune că trebuie să treacă o perioadă de patruzeci de zile înainte de a te împărtăși din nou. Însă, la fiecare Liturghie suntem chemați la împărtășanie, așa cum exprimă cuvintele preotului: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă.” La noi nu e ca în Grecia sau în Occident unde credincioșii se împărtășesc fără pregătire, doar citind canonul Sfintei Împărtășanii.

În ce mă privește, îi sfătuiesc pe credincioși să se împărtășească cât mai des posibil și, mai ales, să se spovedească cât mai des posibil. Vă dau exemplul unui credincios care a venit să se spovedească la mine în timpul Postului Mare și pe care l-am îndrumat să se spovedească în fiecare post; această persoană a revenit în anul următor și

l-am întrebat: „Când te-ai spovedit ultima oară?” El mi-a răspuns: „În Postul Mare de anul trecut.” – „La cine te-ai spovedit?” Răspuns: „La dumneavoastră”. Or, eu știam foarte bine că-i spusese să se spovedească în fiecare post. În anul următor, același credincios reveni să se spovedească la mine. I-am spus: „Știi că te sfătuisem să mergi să te spovedești în fiecare post.” „Da, știu.” „De ce nu te-ai dus?” Credinciosul îmi răspunse că nu a

avut motive. În această situație specială, dacă acest credincios duce o viață ordonată, dacă merge la biserică regulat, dacă ține post, dacă se roagă dimineața, seara și înaintea fiecărei mese, dacă nu are relații intime cu cineva, îi dau binecuvântare pentru a se împărtăși cu condiția ca pe viitor să meargă să se spovedească în fiecare post. Dacă anul următor nu va fi urmat sfaturile mele, mai bine să nu mai vină să mă vadă.

Cât privește regulile pentru împărtășanie, acestea prevăd cel puțin trei zile de post. Nu putem cere acest lucru persoanelor care se împărtășesc des, pentru că ar însemna ca aceștia să postească tot timpul. Ori, dacă un preot vrea să se împărtășească fără să fi postit trei zile, același lucru ar putea să-l facă și credincioșii. Dacă postesc luni, miercu-

ri și vineri, asta înseamnă trei zile de post, dar postul de luni nu e obligatoriu. Practicarea deasă a împărtășaniei nu este încă foarte răspândită. Există preoți care recomandă împărtășania la fiecare patruzeci de zile. Alți preoți permit credincioșilor să se împărtășească atât de des cât vor, mai ales celor care duc o viață conformă vieții creștine. Sunt de părere că trebuie să ne împărtășim des, accept și ca unii credincioși să se împărtășească fără a se spovedi, pentru că sunt persoane care nu au nimic de spus la spovedanie și, în plus, împărtășania are puterea de a ierta păcatele; ea este dată spre iertarea păcatelor și spre viața veșnică.

Sfântul Apostol Pavel spune că omul trebuie să se pună sub semnul întrebării, să se concentreze asupra lui însuși pentru că ne apropiem de Împărtășanie doar cu vrednicie. Cel care nu e vrednic, bea și mănâncă propria osândire. De aceea apostolul Pavel spune: „Mulți dintre voi sunt slabi și bolnavi și mor.” E important să primim Împărtășania cu dreaptă măsură, și nu să o folosim ca pe ceva obișnuit. Nu doresc să se creeze o modă din acest lucru.

Arhimandritul Simeon: „În pliantul despre Academia de la mănăstirea Sâmbăta există un program privind ecumenismul; ce părere aveți despre acest lucru?”

Părintele Teofil: Ecumenismul vrea să realizeze unitatea tuturor creștinilor, ceea ce nu este posibil prin puterea oamenilor. Până în prezent, ecumenismul a realizat o apropiere socială. În ceea ce privește unificarea religioasă esențială, până acum nu am realizat nimic. În țara noastră există trei curente sau grupări religioase: ortodocșii, catolicii și greco-catolicii. Greco-catolicii sărbătoresc Paștele o dată cu noi, sunt un fel de ortodocși uniți cu Roma, fac semnul crucii de la dreapta la stânga, ca ortodocșii. Ei nu sărbătoresc Paștele în același timp cu catolicii; deci nu sunt nici pe deplin

catolici, nici pe deplin ortodocși, sunt o formă puțin hibridă.

Ce aș fi așteptat eu de la ecumenism ar fi fost ca Paștele să fie sărbătorit în același timp de toți creștinii. Dacă nu se realizează asta, niciun alt lucru nu se va putea realiza. Un ierarh contemporan a scris un articol în care povestește o anecdotă trăită în timpul studiilor sale de medicină: locuia cu un greco-catolic și în timpul rugăciunii de seară nu se așezau față-n față ca să se roage, ci spate-n spate. E exact ceea ce facem noi când ne rugăm: fiecare din noi face la fel, fiecare merge la biserica lui, întorcând spatel celorlalți. Până în prezent nu am putut realiza o apăsare interioară, însă ne rugăm unii pentru alții, cerem unificarea credinței și a Duhului Sfânt și fiecare din noi are datoria de a-și oferi viața lui Iisus Hristos. Dar nu există multe rezultate pe plan social. Nu există uniune între creștini.

Ceea ce ne separă este mai puțin important decât ceea ce ne unește, însă punem întotdeauna accentul pe ceea ce ne separă. Pentru moment nu mai aștept nimic de la ecumenism. Însă, mi-ar plăcea să putem sărbători Paștele împreună. Se vorbește prea mult de ecumenism și unii îl consideră o erezie. Ecumenismul nu este o erezie pentru că ecumenismul nu este o religie: este mai degrabă o politică religioasă. E tot ce am de spus despre asta.

Arhimandritul Simeon: Ce așteptați și de ce vă temeți dumneavoastră, Părinte Teofil, și Biserica românească din partea Uninunii europene?

Părintele Teofil: Uniunea europeană nu este o chestiune religioasă, este o chestiune laică, este o chestiune politică, o problemă de organizare. În UE fiecare se angajează cu capacitățile sale, cu ceea ce s-a realizat până în acel moment.

Eu vin dintr-un sătuc de lângă Sibiu. În satul meu trăia un olar, care era maghiar. Bunica mi-a povestit că în 1919, după primul război mondial, acest olar revenise pentru a-și vinde oalele, ca de obicei. Un sătean merse să-i spună că acum Ungaria nu mai există, că există doar „România mare”. Olarul îi răspunse: „Eu tot oale fac”. Iată ce se întâmplă cu noi în raport cu UE: continuăm să facem ce avem de făcut, ce am făcut dintotdeauna.

Din punct de vedere religios, nu există niciun câștig. S-ar putea întâmpla să nu fie benefică; noi suntem obligați să facem ce fac masele, dar nu servește la nimic să mergem contra curentului, lucrurile merg de la sine. Asta e tot.

Despre copii și căsătorie

Interviu cu Maica Magdalena, Comunitatea Sfântul Ioan Botezătorul, Essex, Marea Britanie Dublin, 24 ianuarie 2010

...

Credeți că e important pentru tineri să facă parte din Biserică?

Biserica Ortodoxă consideră că fiecare persoană din Biserică este un membru deplin al ei, indiferent de vârstă. Tinerii nu sunt viitorul Bisericii; ei sunt în Biserică acum. Contribuie cu ceva și când sunt mici, chiar înainte de a începe să meargă, la fel cum, pe de altă parte, primesc ceva de la Biserică de la o vârstă foarte fragedă. Odată ce o persoană a fost botezată, prezența ei la Liturghie e o componentă esențială a Liturghiei. Ceva nu merge atunci când nu participă toți membrii unei comunități la rugăciunea comună. Singurii care sunt scuzați sunt cei care, cum spune Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, nu sunt prezenți „din binecuvântate pricini”. Într-un cuvânt, răspunsul la întrebare este „da”.

Nu e tot timpul ușor să-i aduci pe adolescenți în Biserică. Părinții simt lucrul acesta, dar nu numai ei, ci și unii tineri din Biserică de 20 sau 30 de ani care au trecut ei înșiși prin aceste dificultăți, le-au depășit și acum lucrează cu adolescenții. Se simt oarecum neajutorați atunci când încearcă să îi facă pe adolescenți să înțeleagă că e important să fie în Biserică, să facă parte din Trupul lui Hristos. Cunoașteți vreo portivă spre sufletele lor pe care să putem încerca a o deschide cu delicatețe?

Cred că problema ar trebui abordată, măcar în parte, înainte ca aceste întrebări să apară. Eu discut cu copii de 10 sau 11 ani despre tentațiile adolescenței și despre ce înseamnă a nu avea chef să mergem la biserică, sau să ne spunem rugăciunile, dar totuși o facem. Cred de asemenea că e important ca la vârsta adolescenței să avem deja convingerea că venim la Hristos așa cum suntem. Nu ne punem o mască, nu ne pudrăm cu evlavie ca să venim la Hristos. Vreau să spun că lecții despre mersul la biserică ar trebui să dăm numai atunci când sămânța cade în pământ roditor. Dacă-i spui unui adolescent rebel care nu se consideră pe el însuși credincios că mersul la biserică e esențial pentru relația lui cu Dumnezeu, e posibil ca el să gândească: „Ei bine, dacă Dumnezeu e așa, atunci nu simt că sunt al Lui, așa că pot foarte bine să renunț total să-mi

mai pese de El”. Uneori, în asemenea cazuri lucrul cel mai important este să-l asigurăm încă o dată pe copil că este iubit, că face parte din Biserică, că poate să se roage sincer așa cum e el, că rugăciunea lui este primită de către Dumnezeu și necesară lumii.

Uneori le spun copiilor: „Există momente în care nu avem chef să mergem la Biserică și totuși mergem și spunem: „Of Doamne, așa de tare mă plictisesc la biserică, dar să știi că eu chiar vreau să Te cunosc” și alte asemenea lucruri, pentru ca ei să simtă că pot să fie ei înșiși, chiar dacă nu-s evlavii întruchipată. Și asta pentru că uneori adulții și chiar profesorii de religie sau responsabili cu cateheza au în cap o imagine a adolescentului ideal în care ar vrea să-i transforme pe toți adolescenții „ne-ideali” cu care au de-a face. Și astfel chestiunea identității personale devine un obstacol în calea credinței, pe când ea ar trebui să fie prezentată ca ceva ce se dezvoltă prin credință; aceasta este abordarea pe care o încercăm cu adolescenții. Bineînțeles, eu nu-i întâlnesc pe cei care nu vin la biserică, dar îi încurajez pe cei care sunt în contact cu ei să-i îndemne, dar să nu-i forțeze. Este chiar mai bine să așteptăm ani întregi să vină ei din proprie inițiativă, pentru că dacă sunt forțați e posibil ca să vină cu inima și mai încătușată sau să găsească și mai multe motive de a-și justifica absența și apoi, de îndată ce devin independenți - de exemplu când merg la universitate în alt oraș - să renunțe total și definitiv să mai meargă la biserică.

Uneori întâlnim adolescenți care spun: „Știu că Dumnezeu mă iubește pentru că Dumnezeu e de treabă, dar a merge la biserică n-are niciun haz, mai bine fac altceva”.

Da, sunt confruntată cu acest lucru și cu ideea că a merge la biserică e plictisitor. Și spun „Da, e plictisitor dacă nu te rogi. Dacă te rogi, fie și cu propriile tale cuvinte, atunci devine interesant căci rugăciunea ta e unică, nimeni altcineva nu poate trăi ceea ce tu trăiești în acel moment; așa cum e plictisitor să mănânci dacă o faci fără poftă și e plictisitor să ieși cu prietenii dacă ți-e inima împietrită”. Deci spun că trebuie să mă cercetez pe mine însumi și să mă întreb dacă nu cumva mi-am pierdut setea duhovnicească, dacă nu cumva asta e o lipsă și nicidecum un semn de împlinire și emancipare, ci un indiciu că dimensiunea mea duhovnicească e dezactivată.

Alt motiv pe care îl invocă tinerii pentru a nu merge la biserică este că mereu li se

spune „Nu fă asta, nu fă aia”, în timp ce-i atât de atrăgător să mergi la concerte, să încerci droguri, să-ți explorezi sexualitatea. „Trebuie să-ți trăiești viața, să te bucuri de ea, iar Biserica nu face altceva decât să-ți stea în cale”, spun ei.

Da, mă confrunt și cu acest aspect și, din nou, cred că e una din acele situații unde paza bună trece primejdia rea sau, altfel spus, mai degrabă să previi decât să fii nevoit să vindeci: Cum s-a trăit credința acasă, în familie? Care a fost felul în care au experimentat divertismentul începând din copilărie? Cum a abordat profesorul de religie cu copiii tema „a se distra”? Cum li s-au prezentat aspectele morale? Pentru că cel mai important mesaj al creștinismului este unul pozitiv și a interzice copiilor anumite distracții dăunătoare nu le va întări relația pe care o au cu Dumnezeu, ba chiar ar putea s-o slăbească. Din rațiuni pastorale sau, să spunem, prin iconomie, sunt situații când e mai bine să nu-l împiedici pe un copil să experimenteze ceva dăunător, pentru a-i da posibilitatea să-și exercite propria libertate și, în același timp, să continue să te rogi. Bineînțeles, acesta e un lucru destul de riscant, dar la fel de riscant e să-L prezinți pe Hristos ca pe un polițist.

În ceea ce privește lucrurile periculoase, ca și promiscuitatea sau drogurile sau participarea la ritualurile dintr-o moschee, experiența altora e cea care ne dovedește cât de periculoase sunt. Chiar ai nevoie să sari tu însuși în foc ca să-ți dai singur seama că te arde? Dar, o spun din nou, e mai ușor să explici aceste pericole înainte ca să fie copilul tentat de a le face. Le explic copiilor de 11 ani riscurile pe care le implică relațiile cu sexul opus. Le povestesc celor de 10 ani despre diferitele religii, le explic că libertatea personală înseamnă a-ți apăra convingerile și nicidecum a ceda la orice și că ești mai matur și mai independent dacă ai puterea să alegi și să spui „nu” prietenilor decât dacă pretinzi că ești matur stându-le împotriva părinților și făcând ceea ce vor prietenii ca să le faci pe plac și să fii „cool” în ochii lor. Acesta nu e un semn de maturitate. Dar, din nou, aceste lucruri trebuie spuse înainte ca tentațiile să-i împresoare pe copii. Odată ce sunt prinși sau se simt prinși în hățișurile unei relații, e dificil...

Puteți să ne spuneți cum să vorbim tinerilor despre căsătorie, mai ales despre a trăi în curăție înainte de căsătorie?

Este foarte important să prezentăm dragostea conjugală dintr-o perspectivă pozitivă și ortodoxă. Prin căsătorie sunt

unite două persoane în totalitatea lor, iar „lipiciul” relației trupești este atât de puternic încât cei doi devin „un singur trup”. Pun totul în comun. Aceasta implică o relație unică și nu un șir de relații, ci un angajament pentru toată viața, până și în dificultățile care pot apărea în drum. Altfel, a intra cu bună știință într-o relație temporară și a merge până la capăt în ceea ce privește partea fizică e ca și cum ai face un foc în mijlocul camerei și nu la locul său, în șemineu. Sfinții Părinții ortodocși, spre deosebire de Fericitul Augustin, susțin că relația trupească în cadrul căsătoriei nu are ca scop doar nașterea de prunci (la urma urmei, ea nu duce întotdeauna la zămislire, iar unele cupluri nu au copii), ci și că servește la consolidarea unității cuplului. Dar asta nu înseamnă că doi tineri necăsătoriți pot avea relații sexuale doar pentru că amândoi vor acest lucru.

Dar ar putea să spună, așa ca și majoritatea oamenilor care cred în valori umane: „ne-am promis unul altuia că o să ne petrecem întreaga viață împreună, că o să fim fideli unul altuia. Ce nevoie mai avem să ne căsătorim în biserică?”

Din felul în care Mântuitorul Însuși, și mai apoi Sfântul Pavel au vorbit despre relația trupească, reiese clar că ea unește două vieți într-una singură, deci a te angaja în acest fel de relație cu o singură persoană este, bineînțeles, chiar fără căsătorie, mai puțin periculos decât a avea mai mulți parteneri. Pentru că dacă, așa cum se spune, „te culci cu tot satul”, devii un singur trup cu mai multe persoane și atunci te dez-integrezi, îți perzi integritatea. E bine să explicăm castitatea în sensul de integritate... Relativ vorbind, e mai puțin periculos să fii angajat în a-ți împărți viața întreagă cu o singură persoană, chiar fără să te căsătorești.

Dar Biserica privește căsătoria nu doar ca pe un angajament uman ci o consideră o taină și, din nou, trebuie să privim și să vorbim despre această taină în mod ortodox și nu în felul în care o face creștinismul apusean: nu e doar un angajament al soților pe care Dumnezeu îl binecuvântează, ci e o unire a soților făcută de Însuși Dumnezeu. Mântuitorul a spus: „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă”, iar singurul fel în care soții sunt uniți de Dumnezeu este prin taina cununiei. În felul acesta, viitorii copii își încep viața sub binecuvântarea lui Dumnezeu și nu într-un fel care-i lipsește de acest har. Așadar, niciun cuplu de tineri n-ar trebui să se joace cu viețile lor și să creadă că se pot descurca fără

Dumnezeu și, mult mai important, nu au dreptul să-l lipsească pe copil de binecuvântarea de a-și începe viața din părinți încununați de harul lui Dumnezeu.

Da, în cazul unui cuplu de tineri care vor să trăiască împreună și să aibă copii. Dar astăzi există destule cupluri care nu vor să aibă copii și care pot spune: „Dacă lipsim pe cineva de harul pe care spuneți că-l dă Biserica, atunci ne lipsim doar pe noi înșine. Și avem libertatea de-a o face.”

Aș prefera să nu vorbesc despre contracepție și tot ceea ce e legat de ea. Cei care merg pe drumul pe care tocmai l-ai descris sunt ca acei oameni care neagă că ar fi bolnavi și refuză liniștii medicamentul. Nu putem să-i forțăm să se căsătorească în Biserică, dar ei cu adevărat renunță cu o nonșalanță uimitoare la un aspect esențial. Și singurul lucru la care mă pot gândi pentru a împiedica asemenea situații este ca noi, în Biserică, să cunoaștem și să transmitem învățătura corectă despre căsătorie și să dăm exemple bune de căsnicii fericite.

Pe de altă parte, există în Biserică oameni care privesc cununia religioasă ca un fel de „binecuvântare pentru sex”: înainte, abținerea totală, iar după, totul permis. Și apoi, după cununie, partea trupească a relației dintre cei doi erupe ca un vulcan, ceea ce duce la un dezechilibru serios, chiar la despărțire...

Soluția nu stă nicidecum în a avea relații trupești înainte de căsătorie.

Soluția constă în a te căsători într-un fel cu adevărat ortodox și în a avea o viață conjugală ortodoxă în care, chiar dacă există riscul patimii, se recurge din când în când la perioade de abținere, la îndrumare duhovnicească, se trăiește o viață duhovnicească comună, ceea ce ar trebui să accentueze dragostea dintre soți și să diminueze potențialul distrugător al patimii.

(Interviu realizat de Bogdan Grecu)

„Trebuie să stăruiești în care putem să facem binele:

fie temându-ne de chinuri, și atunci suntem în stare de robii;

fie pentru a lua plată, și atunci suntem în simțirea simbrășului;

fie pentru binele însuși, și atunci suntem în simțirea fiului.

Caci fiul nu face voia tatălui din frica, nici ca unul care voiește să ia de la el plată, ci ca unul care voiește să-l slujească pe el însuși, care voiește să-l cinstească și să-l odihnească în el însuși.”

- Sf. Vasile

Ordinul „Crucea Sfinților Martiri Brâncoveni” acordat Cardinalului Reinhard Marx

În cadrul Vecerniei oficiate de PS Sofian în 7 ianuarie, la Biserica „Sf. Ioan Botezătorul” a Centrului Bisericesc din München, ÎPS Serafim a conferit Eminenței Sale, Cardinal Dr. Reinhard Marx, Arhiepiscop catolic de München și Freising Ordinul „Crucea Sfinților Martiri Brâncoveni”. Eminența Sa este un cunoscut promotor al valorilor creștine în societate. În cartea „Capitalul. Pledoarie pentru om”, reamintește că orice formă de economie și de muncă sunt făcute pentru om și nu invers. Ca președinte al Conferinței Episcopilor Catolici din Germania, Cardinalul

Marx este aproape de Mitropolia noastră, care se bucură de primirea a numeroase lăcașuri de cult din partea Bisericii Catolice. De asemenea, a susținut Biserica noastră în cumpărarea terenului pe care se va construi o biserică și o mănăstire, la München.

A trecut la Domnul Părintele Dr. Albert Rauch (1933-2015)

Sâmbătă, 10 ianuarie a trecut la Domnul părintele Dr. Albert Rauch, întemeietorul și conducătorul „Institutului pentru Bisericele Orientale” din Regensburg. Aici au studiat și au locuit împreună sute de ortodocși din toate Bisericile și Bisericile vechi Orientale, studenți, călugări și maitci, profesori de teologie și chiar episcopi.

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

5 dec. - slujește Taina Sf. Maslu la Parohia din Linz urmată de o Seară duhovnicească.
6 dec. - Sf. Ierarh Nicolae - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Linz (Pr. Dr. Sorin Emanuel Bugner).
7 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Sf. Nicolae” din Graz (Pr. Mag. Nicolae Vlcea) cu prilejul hramului. Hirotonește întru diacon pe teologul Cătălin Soare. Participă la agapă.
8 dec. - sfințește o Icoană a Maicii Domnului așezată în biserica catolică din Selb - Erkersreuth dăruită de Părintele Dr. Jürgen Henken, colaborator al Mitropoliei. Ține cuvânt de învățătură. Este însoțit de P.Cuv. Părinte Dr. med. Atanasie Ulea (Plauen/Chemnitz).
11 dec. - participă la Stuttgart la o ședință de lucru în legătură cu Proiectul "Galați 2020" inițiat de Mitropolia noastră.
12 dec. - prezidează la Centrul eparhial din Nürnberg ședința de lucru a Consiliului Eparhial. Slujește Taina Sf. Maslu în Catedrala mitropolitană. Apoi primește colindătorii din Parohia Saarbrücken conduși de PC Pr. Gheorghe Papuc.
13 dec. - slujește Taina Sf. Maslu la Parohia Konstanz Konstanz (Pr. Ionel Nemes) urmată de o Seară duhovnicească.
14 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică în Filia din Durchhausen. Hirotonește întru preot pe Diaconul Mircea Oniga pentru parohia din Innsbruck (Austria) iar pe teologul Florin Baris întru diacon pentru Parohia Konstanz. Participă la agapă.
16-17 dec. - participă la București la lucrările Sf. Sinod.
21 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Waldkraiburg (Pr. Marius I. Turcu).
24 dec. - Ajunul Crăciunului - slujește Ceasurile împărătești și Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană. Seara, săvârșește Pavecernița mare cu Litie și asistă la Concertul de colinde susținut de Corala Catedralei condusă de Dr. Claudiu Pătrașcu.
25 dec. - Nașterea Domnului - slujește Sf. Li-

turgie și predică în Catedrala din Nürnberg. După slujbă, asistă la programul de Crăciun susținut de copiii de la Parohia din Nürnberg și la Concertul de colinde susținut de Corala Catedralei. Seara, slujește Privegherea Cuv. Nicodim de la Tismana.
26 dec. - Soborul Maicii Domnului, Sf. Nicodim de la Tismana - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Landshut (Pr. Adrian Vasilache). Participă la agapă. Seara, slujește în Catedrala din Nürnberg Privegherea Sf. Arhidiacon Ștefan.
27 dec. - Sf. Arhidiacon Ștefan - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Sf. Arhidiacon Ștefan” din Augsburg cu prilejul hramului (Pr. Ciprian Suci). Participă la agapă și la programul artistic susținut de copiii din parohie.
28 dec. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Ulm (Pr. Sebastian Suci).
31 dec. - la cumpăna dintre ani slujește în Catedrala mitropolitană din Nürnberg Privegherea Praznicului Tăierii împrejur a Domnului și al Sf. Vasile cel Mare, ca și Acatistul Sfintei Treimi.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

4 dec. - efectuează o vizită de lucru la șantierul unde se construiește noua biserică a parohiei Buna Vestire.
5 dec. - Slujește Sf. Maslu la Düsseldorf (Pr. Iosif Rădulescu). Susține meditația: "Repere pentru o relație vie a creștinului cu Dumnezeu în învățătura Părintelui Teofil Părăian" și răspunde la întrebări.
6 dec. - Slujește Sf. Liturghie și predică la Leverkusen (Pr. Adi Neștian).
7 dec. - Slujește Sf. Liturghie și predică la Offenbach am Main (Pr. Ștefan Anghel) cu prilejul hramului; participă la agapă.
13 dec. - Săvârșește Utrenia și Sf. Liturghie în limba germană la Capela Sf. Siluan.
14 dec. - Slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.
16 dec. - Participă la Ședința de lucru a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Părintele Albert a avut contacte personale cu numeroși ierarhi, cu facultățile de teologie, cu stareți și starețe din România. Mitropolia noastră îi este recunoscătoare pentru găzduirea, în Institutul de la Regensburg, timp de șapte ani (1993-2001), a sediului Înaltpreasfințitului Serafim. Părintele Albert a fost o personalitate excepțională, atât prin pregătirea lui teologică, cât și prin viața sa personală, de mare modestie și echilibru duhovnicesc. A trăit simplu, ca un ascet și a fost foarte milostiv. Ne rugăm bunului Dumnezeu să-l ierte de ceea ce a putut greși ca un om și să-l primească în Împărăția Sa, pentru care s-a nevoit toată viața.

18 dec. - Se întâlnește, la Curtea de Argeș, cu grupul de arhitecți care pregătesc proiectul Așezământului bisericesc din München.
18 dec. - Participă la Vecernie la Catedrala din Cluj-Napoca. Ține un cuvânt de învățătură cu tema: "Sfânta Euharistie, Taina Împărăției". Susține conferința "Locul și rostul femeii în Biserică" și răspunde la întrebări.
21 dec. - Slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.
24 dec. - Săvârșește, la Capela Sf. Siluan, Ceasurile Împărătești și Liturghia Sf. Vasile cel Mare, iar seara, Pavecernița Mare cu Litie. Participă la programul de colinde.
25 dec. - Săvârșește Sf. Liturghie la Biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München; participă la programul de colinde susținut de copii.
26 dec. - Săvârșește Sf. Liturghie și predică la parohia Nașterea Domnului din München (Pr. Alexandru Nan); participă la agapă.
27 dec. - Slujește cu mai mulți preoți din München și împrejurimi Sf. Liturghie și predică la Biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München; participă la agapă.
28 dec. - Slujește Sf. Liturghie și predică la Tübingen (Pr. Nicolae Gilla); ia parte la agapă.
31 dec. - La cumpăna dintre ani se află împreună cu ostenitorii de la Centrul Bisericesc și un grup de credincioși în Capela Sf. Siluan, unde săvârșește slujba Privegherii cu Liturghia Sf. Vasile cel Mare.

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdÖR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05